

DAN
BROWN
INFERNO

Empúries Narrativa

FET:

Totes les referències d'art, literatura, ciència i història que apareixen a la novel·la són reals.

«El Consorci» és una organització privada amb sucursal en set països. Se li ha canviat el nom per qüestions de seguretat i confidencialitat.

Inferno és l'inframón com es descriu al poema èpic *La Divina Comèdia* de Dante

Alighieri, que retrata l'infern com un reialme elaboradament estructurat i habitat per éssers coneguts com a «ombres»: ànimes sense cos atrapades entre la vida i la mort.

Pròleg

Sóc l'Ombra.

Per la ciutat sofrent, fujo.

Per l'eterna aflicció, escapo.

Per les ribes de l'Arno, avanço amb dificultat, exhaust... giro a l'esquerra a la Via dei Castellani i faig cap al nord, emparant-me en l'ombra dels Uffizi.

I tot i així em persegueixen.

M'empaiten amb obstinada determinació i sento cada vegada més forts els seus passos.

Durant anys m'han perseguit. La seva persistència m'ha forçat a ocultar-me... m'ha obligat a viure al purgatori... a treballar sota terra com un monstre ctònic.

Sóc l'Ombra.

Ara, a dalt, miro cap al nord, però no trobo un camí directe a la salvació... perquè les muntanyes dels Apenins eclipsen la primera claror de l'alba.

Passo per darrere el palau amb la torre emmerletada i un rellotge amb una sola busca... m'esmunyo entre els venedors matiners de la Piazza di San Firenze que criden amb veus ronques que fan olor de *lampredotto* i olives al forn. Travesso per davant del Bargello, tallo cap a l'oest en direcció a la Badia i vaig a parar al reixat de ferro del peu de les escales.

Aquí ja no hi ha lloc per als dubtes.

Giro el mànec i inicio el viatge d'on sé que no hi haurà retorn. Ordeno a les meves cames feixugues que pugin l'escala estreta... que es cargola cap al cel en graons de marbre, gastats i plens de clots.

Les veus ressonen des de baix. Implorants.

Són darrere meu, implacables, cada vegada més a prop.

No entenen el que s'acosta... ni el que he fet per ells! Terra ingrata!

Mentre pujo, les visions em vénen amb força... els cossos luxuriosos contorçant-se sota la pluja desfermada, les ànimes goludes que floten en excrements, els malvats traïdors glaçats a les mans gèlides de Satan.

Pujo els últims graons i, trontollant i mig mort, arribo a dalt, a l'aire humit del matí. Corro al mur, que m'arriba al cap, i espio entre les obertures dels arcs. Molt per sota hi ha la meravellosa ciutat que he convertit en el meu santuari enfront dels que em van exiliar.

Per darrere, les veus puguen de to, cada vegada més a prop.

–El que ha fet és una bogeria!

La bogeria engendra bogeria.

–Per l'amor de Déu –criden–, digui'ns on ho ha amagat!

Precisament per l'amor a Déu, no ho faré.

Estic arraconat, amb l'esquena contra la pedra freda. Em miren al fons dels meus ulls verds transparents i les seves expressions s'enfosqueixen; ja no són meloses, sinó amenaçadores.

–Sap que tenim els nostres mètodes. El podem obligar a dir-nos on és.

És per aquesta raó que m'he enfilat cap al cel.

Rabent, em giro i allargo la mà. Amb els dits m'arrapo a la cornisa alta, m'enfilo, m'agenollo, em poso dempeus... incert davant del precipici. *Guia'm, estimat Virgili, pel buit.*

Se m'abraonen incrèduls, em volen agafar pels peus, però els fa por que perdi l'equilibri i caigui. Ara supliquen, amb una desesperació continguda, però els he girat l'esquena. *Sé el que he de fer.*

Per sota, vertiginosament per sota, les teulades vermelles s'estenen com un incendi forestal... il·luminant el bell paisatge per on antigament transitaven els gegants: Giotto, Donatello, Brunelleschi, Miquel Àngel, Botticelli.

Avanço una mica els peus cap a l'abisme.

—Baixi! —criden—. Encara no és massa tard!

Oh, ignorants obstinats! Per ventura no veieu el futur? No heu entès l'esplendor de la meva creació? No veieu que és necessària?

De grat faig aquest darrer sacrifici... i amb això extingiré la vostra última esperança de trobar el que cerqueu.

No ho localitzareu mai a temps.

Centenars de metres per sota, la plaça de llambordes em crida com un oasi de pau. Com m'agradaria tenir més temps... però el temps és un bé que ni la meva immensa fortuna no pot comprar.

En aquests segons finals, miro avall, a la plaça, i una visió em sobresalta.

Veig la teva cara.

Em mires des de la penombra. Tens els ulls tristos i, tanmateix, hi veig un sentiment de veneració pel que he aconseguit. Entens que no tinc alternativa. Per amor a la humanitat, he de protegir la meva obra mestra.

Que ara mateix creix... esperant... madurant sota l'aigua roja de sang de la llacuna que no reflecteix les estrelles.

I així, alço els ulls i contemplo l'horitzó. Molt per sobre d'aquest món afeixugat, faig el meu prec final.

Déu totpoderós, prego perquè el món no recordi el meu nom com el d'un pecador monstruós, sinó com el magnífic salvador que saps que sóc. Prego perquè la humanitat entengui el llegat que li deixo.

El meu llegat és el futur.

El meu llegat és salvació.

El meu llegat és Inferno.

Amb això, mussito el meu amén... i faig el meu pas final, cap a l'abisme.

Capítol 1

Els records van aparèixer a poc a poc... com bombolles que pugen a la superfície des de la foscor d'un pou sense fons.

Una dona tapada amb un vel.

En Robert Langdon la mirava a través d'un riu d'aigües agitades que corrien roges de sang. A l'altra riba, la dona estava quieta i el mirava, solemne, amb la cara oculta per un sudari. A la mà tenia una cinta *tainia* blava, que alçava en honor del mar de cadàvers als seus peus. La fortor de mort ho impregnava tot.

Cerca, mussitava la dona. I trobaràs.

En Langdon sentia els mots com si ella els hagués pronunciat dins del seu cap.

–Qui ets? –cridava, però la seva veu no se sentia.

S'acaba el temps, mussitava ella. Cerca i troba.

En Langdon feia un pas cap al riu, però veia l'aigua envermellida de sang i massa fonda per passar a gual. Quan en Langdon tornava a alçar els ulls cap a la dona del vel, els cossos als seus peus s'havien multiplicat. Ja n'hi havia centenars, potser milers, alguns encara vius, contorçant-se agònicament, sucumbint a morts impensables... consumits pel foc, enterrats en femta, devorant-se els uns als altres. Per sobre l'aigua arribaven els crits afligits del patiment humà.

La dona es movia cap a ell, allargant les mans fines, com si demanés ajuda.

–Qui ets? –tornava a cridar en Langdon.

La resposta de la dona era alçar-se a poc a poc el vel de la cara. Era sorprenentment bella, però també més gran del que en Langdon s'havia imaginat, potser més de seixanta anys, majestuosa i forta, com una estàtua intemporal. Tenia

una mandíbula severa, ulls plens de sentiment, i cabells llargs i argentats que li queien en rulls sobre les espatlles. Al coll duia un amulet de lapislàtzuli: una serp enrotllada en un bastó.

A en Langdon li feia l'efecte que la coneixia... que hi confiava. «Però com? Per què?».

La dona assenyalava unes cames recargolades que sobresortien cap per avall de terra, com si fossin d'un pobre infeliç que haguessin enterrat capgirat fins a la cintura. La cuixa pàl·lida de l'home tenia una lletra escrita amb fang: «R».

«R?», pensava en Langdon, insegur. «De... Robert?».

—Sóc jo?

La cara de la dona no delatava res.

Cerca i troba, repetia.

Sense més ni més, començava a irradiar una llum blanca... cada vegada més brillant. El cos sencer li vibrava intensament, i aleshores, en un esclat eixordador, esclatava en mil resquills de llum.

En Langdon es va despertar de cop, cridant.

L'habitació estava il·luminada. Estava sol. L'olor forta d'alcohol medicinal impregnava l'ambient i, en alguna banda, una màquina dringava amb un so metàl·lic seguint-li el ritme del cor. En Langdon va intentar moure el braç dret, però una fiblada dolorosa el va frenar. Va mirar avall i va veure que tenia clavada una sonda que li tibava la pell de l'avantbraç.

Se li va accelerar el pols i les màquines el van seguir, dringant més ràpidament.

«On sóc? Què ha passat?»

Sentia un batec a la part de darrere del cap, un suplici. Amb cautela, va aixecar la mà lliure i es va tocar el cuir cabellut per intentar localitzar l'origen del mal de cap. Sota els cabells enganxosos, va trobar els bonyets d'una dotzena si fa no fa de punts empastifats amb sang seca.

Va tancar els ulls i va intentar recordar un accident.

Res. Un buit total.

«Pensa.»

Només foscor.

Alertat pel ritme accelerat del monitor, va entrar ràpidament un home amb el pijama de metge d'hospital. Tenia una barba grenyuda, un bigoti espès i uns ulls bondadosos, que irradiaven una calma reflexiva, sota unes celles massa crescudes.

—Què ha passat? —va aconseguir dir en Langdon—. Que he tingut un accident?

L'home barbut es va acostar un dit als llavis, va sortir un moment i des del passadís va cridar algú.

En Langdon va girar el cap, però el moviment li va provocar una sentida que li va irradiar per tot el crani. Va respirar fondo i va deixar passar el dolor. Llavors, molt a poc a poc, i metòdicament, va estudiar el seu entorn estèril.

L'habitació d'hospital tenia un sol llit. No hi havia flors. Ni targetes. En un taulell, en Langdon va veure la seva roba, plegada i ficada dins d'una bossa de plàstic transparent. Era bruta de sang.

«Déu meu. Deu haver estat un senyor accident.»

En Langdon va girar el cap molt a poc a poc cap a la finestra del costat del llit. A fora era fosc. De nit. L'únic que veia en Langdon era el seu reflex al vidre: un

desconegut demacrat, pàl·lid i cansat, connectat a tubs i cables, i envoltat d'aparells mèdics.

Es van sentir veus al passadís i en Langdon va girar el cap per mirar cap a la porta. Va tornar el metge, aquesta vegada acompanyat d'una noia.

No devia tenir gaire més de trenta anys. Portava un pijama de metge blau i duia els cabells rossos recollits en una cua gruixuda que se li gronxava quan caminava.

—Sóc la doctora Sienna Brooks —va dir, tot entrant i somrient a en Langdon—.

Aquesta nit treballaré amb el doctor Marconi.

En Langdon va assentir sense forces.

Alta i àgil, la doctora Brooks tenia la manera segura de caminar d'una atleta. Fins i tot vestida d'aquella manera, tota ella desprenia flexibilitat i elegància. Malgrat que en Langdon no li veiés ni gota de maquillatge, tenia una pell insòlitàment llisa, amb l'única imperfecció d'una pigueta sobre el llavi. Els ulls, tot i ser d'un marró inofensiu, eren insòlitàment penetrants, com si haguessin estat testimonis d'experiències d'una profunditat poc habitual en una persona de la seva edat.

—El doctor Marconi no parla gaire anglès —va dir, i es va asseure al seu costat—, i m'ha demanat que empleni el seu formulari d'ingrés. —Li va tornar a somriure.

—Gràcies —va fer en Langdon amb una veu que no era la seva.

—Som-hi —va dir la noia, en un to decidit—. Com es diu?

Li va costar una mica.

—Robert... Langdon.

La doctora va enfocar els ulls d'en Langdon amb una llanterneta.

—Professió?

Aquella informació encara li va costar més de rescatar.

–Professor. Història de l’art... i simbologia. A la Universitat de Harvard.

La doctora Brooks va abaixar la llanterna, sobresaltada. El metge de les celles espesses semblava tan sorprès com ella.

–És... nord-americà?

En Langdon la va mirar estranyat.

–És que... –Va vacil·lar–. Ahir a la nit, quan va arribar, no duia cap identificació.

Portava una americana Harris Tweed i mocassins Somerset, i per això ens vam imaginar que era anglès.

–Sóc nord-americà –va assegurar en Langdon, massa esgotat per justificar la seva preferència per la roba ben tallada.

–Té dolor?

–Mal de cap –va contestar en Langdon. Un mal de cap agreujat per l’efecte de la llum brillant de la llanterna.

Sortosament, la noia se la va guardar a la butxaca, va agafar el canell d’en Langdon i li va prendre el pols.

–S’ha despertat cridant –va dir la noia–. Recorda per què?

En Langdon va tenir un record llampec de l’estranya visió de la dona del vel envoltada de cadàvers contorçats. «Cerca i trobaràs».

–Tenia un malson.

–De què?

En Langdon l’hi va explicar.

L’expressió de la doctora Brooks es va mantenir impassible mentre prenia notes de la història.

–Té cap idea del que pot haver desencadenat una visió tan esgarrifosa?

En Langdon va explorar la seva memòria i va brandar el cap, que va protestar bategant amb força.

–Entesos, senyor Langdon –va dir la doctora, encara escrivint–, un parell de preguntes de rutina. Quin dia de la setmana som?

En Langdon s’ho va rumiar.

–Som dissabte. Recordo que avui caminava pel campus... era el vespre i anava a una conferència, i aleshores... això és si fa no fa l’últim que recordo. Que he caigut?

–Ja hi arribarem. Sap on és?

En Langdon va provar d’endevinar-ho.

–Al Massachusetts General Hospital?

La doctora Brooks va prendre una altra nota.

–Vol que telefonem a algú? La dona? Els fills?

–A ningú –va contestar en Langdon, instintivament. Sempre li havia agradat la solitud i la independència que li proporcionava la vida de solteria que havia escollit, encara que hagués de reconèixer que en la seva situació actual hauria preferit tenir una cara coneguda al costat–. Podria trucar a algun col·lega, però no cal.

La doctora Brooks va acabar de prendre el pols a en Langdon, i el metge més gran es va acostar. Es va tornar a allisar les celles espesses i va treure una petita gravadora de la butxaca i la va ensenyar a la doctora Brooks, que va fer un cop de cap i va tornar a mirar el seu pacient.

–Senyor Langdon, ahir a la nit, quan va arribar, no parava de murmurar una mateixa cosa, en anglès, és clar.

Va mirar el doctor Marconi, que va aixecar la gravadora i va pitjar un botó.

Va començar la reproducció i en Langdon va sentir la seva pròpia veu atordida, murmurant repetidament la mateixa frase.

«*Ve... sorry. Ve... sorry*».

–A mi em sembla com si digués: «*Very sorry. Very sorry*» –va dir la doctora.

A en Langdon també l'hi semblava, però no en tenia cap record.

La doctora Brooks el va mirar de fit a fit amb una expressió pertorbadorament intensa.

–Té alguna idea de per què podia dir una cosa així? Li sap greu alguna cosa?

Mentre en Langdon explorava els racons més foscos de la seva memòria, va tornar a veure la dona del vel. Estava dreta a la vora d'un riu vermell de sang i envoltada de cadàvers. Va tornar a sentir ferum de mort.

A en Langdon el va superar una sobtada i instintiva sensació de perill... no sols per a ell... sinó per a tothom. El dring del monitor cardíac es va accelerar ràpidament. Se li van tensar els músculs i va intentar asseure's.

Amb calma, la doctora Brooks va posar una mà sobre l'estèrnum d'en Langdon, i el va obligar a estirar-se. Va mirar ràpidament el doctor barbut, que va anar a un taulell i es va posar a preparar alguna cosa.

–Senyor Langdon, l'ansietat és comuna en les lesions cerebrals –va dir la doctora Brooks inclinada sobre en Langdon i en veu molt baixa–, però ha de procurar mantenir el pols estable. Res de bellugar-se. Res d'excitació. Ha d'estar estirat i reposar. Es posarà bo. Recuperarà la memòria a poc a poc.

El metge va tornar amb una xeringa i la va donar a la doctora Brooks, que va injectar el contingut a la sonda d'en Langdon.

–És un sedant suau perquè es calmi –va explicar–, i perquè li alleugi el dolor.

–Es va aixecar per marxar–. Es recuperarà, senyor Langdon. Dormi. Si li cal res, pitgi el botó del costat del llit.

Va tancar el llum i se'n va anar amb el doctor barbut.

En la foscor, en Langdon va sentir com els fàrmacs li penetraven a l'organisme gairebé immediatament i l'arrossegaven al pou profund del qual acabava de sortir. Es va resistir a la sensació, esforçant-se per mantenir els ulls oberts en la foscor de l'habitació. Va intentar incorporar-se, però el cos li pesava com si fos de ciment.

Es va bellugar i es va trobar de nou de cara a la finestra. Els llums eren apagats i el vidre, fosc; el seu reflex havia desaparegut i es veia el perfil il·luminat de la ciutat en la llunyania.

Enmig d'una silueta de campanars i cúpules, una única façana il·luminada omplia el camp de visió d'en Langdon. L'edifici era una fortalesa de pedra imponent amb un parapet oscat i una torre de noranta metres que sobresortia gairebé a dalt de tot com un immens matakà.

En Langdon es va incorporar per asseure's al llit, amb el cap que li esclatava de dolor. Va intentar ignorar el batec insuportable i va fixar la mirada en la torre.

En Langdon coneixia bé la construcció medieval.

Era única al món.

Malauradament, també estava situada a sis mil cinc-cents quilòmetres de Massachusetts.

A l'altra banda de la finestra, oculta entre les ombres de la Via Torregalli, una dona corpulenta va baixar amb facilitat d'una moto BMW i va avançar amb la intensitat

d'una pantera que assetja la presa. Tenia una mirada incisiva. Els cabells tallats molt curts –pentinats en punta– es clavaven al coll alçat de la caçadora de pell negra de motorista. Va comprovar l'arma amb silenciador i va mirar cap a la finestra on el llum d'en Robert Langdon s'acabava d'apagar.

Aquella nit la seva missió s'havia torçat espantosament.

El parrupeig d'un colom ho havia canviat tot.

I ella havia vingut per esmenar-ho.